

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/270/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114236069
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114236069.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd druhej inštancie, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a. s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpeného JUDr. Vratislavom Šteffekom, advokátom, so sídlom G.. M. K. X, K., proti žalovanej: J. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, K., o zaplatenie 687,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/384/2014-62 zo dňa 17. mája 2016, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku sa rozsudku **nedotýka.**

Žalovanej **priznáva** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 429,- eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 08.03.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd návrh vo zvyšku zamietol. Odporkyni uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 4,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 11,80 eur, tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd podrobil prieskumu zmluvu spotrebiteľskom úvere č. 320121125 zo dňa 27.07.2012, na ktorú aplikoval ust. zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom k dátumu uzavretia zmluvy, zákon č. 250/2007 Z. z., ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd zistil, že v zmluve o úvere nie je obsiahnutá zákonom stanovená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pretože v zmluve je len ustanovenie o tom, že úver je splatný v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,50 eur a v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 68,25 eur, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po platnosti predchádzajúcej splátky a uvedený doporučený termín úhrady 25. dňa v mesiaci.

Teda zmluva nevymedzuje presnú a nezameniteľnú splatnosť splátok tak, ako to vyžaduje zákonodarca s uvedením termínov splátok a s ich členením na istinu, úrok a poplatky. Uvedené členenie súd považuje za podstatné najmä z dôvodu, že dlžník má právo splatiť úver aj pred dobou splatnosti a z výpočtu splátok mu musí byť zrejmé, akú časť istiny, úrokov a poplatkov splatil a aký záväzok mu zostáva.

Pokiaľ sa týka ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, súd je názoru, že táto náležitosť musí byť uvedená v texte samotnej zmluvy a nie je dostačujúce uvedenie tejto náležitosti napr. vo všeobecných podmienkach, a to bez ohľadu, či je na samostatných listinách alebo na rube zmluvy, či je alebo nie je dlžníkom podpísaná.

Súd preto zotrval na svojom názore, že úver je potrebné považovať podľa § 11 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov.

Výšku poskytnutých prostriedkov súd mal preukázanú vo výške 500,- eur na základe interných dokladov navrhovateľa, najmä týždenného plánu výberov, týždennej správy VFA.

Súd sa ďalej zaoberal tým, aké úhrady vykonal navrhovateľ na splnenie svojich záväzkov voči veriteľovi. Súd sa preto zaoberal nie len samotnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale komplexne celým právnym vzťahom z poskytnutého spotrebiteľského úveru, teda aj súvisiacimi a doplnkovými zmluvami.

Súd sa preto prejediciálne zaoberal záväznosťou a platnosťou tzv. zmluvy o domácom servise, nakoľko takáto zmluva súvisí práve so zmluvou o úvere, keďže na základe nej práve dlžník platí poplatky, ktoré by neplatil, pokiaľ by neuzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Samotné uzavretie zmluvy o domácom servise bez zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nemožné. Predmetom servisu na základe zmluvy má byť služba veriteľa voči dlžníkovi vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb. Za túto službu sa podľa zmluvy odporca zaviazal zaplatiť poskytovateľovi odmenu prevyšujúcu odplatu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to aj s pripočítaním úroku. Z obsahu tejto zmluvy je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou. Podľa názoru súdu preto ide o závislú zmluvu na príslušnej úverovej zmluve. Uvedená skutočnosť je zvýraznená aj tým, že cena služby dosahuje súčet výšky troch mesačných splátok dohodnutých v danej úverovej zmluve. Je možné polemizovať o tom, či mohol alebo nemohol dlžník odmietnuť uzavrieť takúto zmluvu, najmä ak reálna situácia, sociálne pomery či tieseň ho donútila prijať ponúkaný úver. Hoci táto služba nie je povinná, súd za celú svoju činnosť nezistil ani jediného dlžníka, ktorý by si takúto službu zvolil vedome, dobrovoľne, minimálne mal vedomosť o tejto službe. Zmluva o domácom servise nepriniesla pre dlžníka viac práv a výhod, ako by mal, pokiaľ by zmluvu neuzavrel. Ak doplnková zmluva neprináša pre dlžníka viac výhod, prípadne výhody nezodpovedajú reálne odplate za službu, samotné ponúkanie takejto služby predstavuje nekalú obchodnú praktiku, ktorej je veriteľ povinný zdržať sa voči spotrebiteľovi. Je pravda, že veriteľ nemusí prijímať cez obchodného zástupcu splátky a môže odkázať dlžníka na úhradu bezhotovostným prevodom alebo vkladom na účet. Prípadná odplata za takúto úhradu však môže pokrývať najviac náklady a nie byť zdrojom zisku. V takomto prípade by veriteľ svojou činnosťou zasahoval do činnosti podľa Zákona o bankách poskytovaním bankových služieb. Súd poukázal aj na skutočnosť, že ak postupne bolo zákonodarcom zakázané účtovanie poplatkov za vedenie úverového účtu, nakoľko sú takéto činnosti viac v prospech veriteľa ako dlžníka, tak jednoznačne činnosti vymedzené v predmete zmluvy o domácom servise sú viac v prospech veriteľa ako dlžníka a výhoda poskytnutá dlžníkovi je v značnom nepomere k odplate vo výške troch splátok úveru. Súd takúto zmluvu považoval za výslovne účelovú v snahe obísť najvyššiu povolenú hranicu úrokov a sankcií s cieľom obchádzať zákon minimálne poskytnutím neprímeranej protislužby, za odplatu zabezpečiť si ďalšie plnenie od spotrebiteľa, za službu ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, teda obsahovo sa rovnajúcej neprímeranej podmienke. Súd preto zmluvu o domácom servise považoval za zmluvu spojenú so zmluvou o spotrebiteľskom úvere - závislú zmluvu, doplnkovú zmluvu, ktorá bola uzavretá za neprímerane nevýhodných podmienok pre spotrebiteľa, navyše za zmluvu viazanú na poskytnutie spotrebiteľského úveru a ako takú ju považoval za absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Nakoľko navrhovateľ poskytol odporcovi sumu 500,- eur, výška poskytnutej sumy bola v konaní preukázaná, zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatku podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd zistil, že dlžník uhradil jednu splátku úveru vo výške 2,50 eur s dátumom úhrady 25.02.2013, teda v deň podpisu zmluvy, spolu s úhradou 68,25 eur na domáci servis dňa 25.02.2013 a sumy 0,25 eur dňa 25.02.2013 (v deň podpisu zmluvy, pričom nebola veriteľom zohľadnená predčasná úhrada), ktoré súd započítal na úhradu istiny poskytnutého úveru z neplatnej doplnkovej služby. Súd preto zaviazal odporkyňu na zaplatenie 429 eur spolu s 5,25 % úročným úrokom z omeškania od 08.03.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo vzťahu k zmluvnej pokute pre absenciu základných náležitostí zmluvy, povinnosť úhrady pôvodne dohodnutých splátok, sa dlžník nemohol dostať do omeškania s úhradou pôvodnej povinnosti ani porušiť

pôvodnú povinnosť. Navyše, súd vzhliadol aj neplatnú dohodu o zmluvnej pokute z obdobných dôvodov, ako uviedol pri nemožnosti vyjadriť RPMN vo všeobecných zmluvných podmienkach.

Súd zároveň priznal navrhovateľovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. s tým, že omeškanie odporcu stanovil ku dňu konečnej splatnosti úveru, nakoľko vzhľadom na absenciu členenia splátok na istinu, úroky a poplatky odporcu ako spotrebiteľ nemohol mať pre nesplnenie povinností odporcu vedomosť o tom, akú časť pôvodne dohodnutej splátky mal platiť, pretože zmluva časti výšky pôvodne dohodnutej splátky je neplatná (pôvodná výška zahŕňala v neurčitom pomere istinu, úrok a poplatky). Preto možno s určitou povedať, že dlžník sa mohol dostať do omeškania uplynutím konečnej splatnosti úveru, pretože museli mať vedomosť, že najneskôr v deň konečnej splatnosti úveru mal uhradiť svoje záväzky, a teda minimálne vrátiť požičanú istinu. Preto súd stanovil deň omeškania nasledujúci deň po splatnosti úveru - poslednej splátky, teda 370. deň od jeho poskytnutia. O výške úrokov z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ku dňu vzniku omeškania.

Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 3 O. s. p., pričom navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške pomeru úspechu vo veci k neúspechu 10 % (57 % - 43 %), t. j. pomernú časť súdneho poplatku 4,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 11,80 eur (dva úkony podľa § 13a ods. 1 písm. a/ a § 13a ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 51,45 eur x 2 + 8,04 eur + DPH 20 %).

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd vo zvyšku zamietol návrh. Odvolanie odôvodňuje ust. § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O. s. p., pričom z uvedených dôvodov považuje napadnutý rozsudok prvostupňového súdu za nesprávny. Žalobca má za to, že súd prvého stupňa prekročil svoju právomoc, nakoľko svojou rozhodovacou činnosťou prekročil rámec predmetu konania, ktorý nastolil žalobca podaním svojho návrhu na vydanie platobného rozkazu. Predmetom súdneho konania je pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú sporové strany uzavreli 25.02.2013. Keďže žalovaný neplnil dohodnuté povinnosti riadne a včas, bol žalobca nútený chrániť svoje práva cestou podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorý vymedzuje predmet tohto konania. V tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR I.ÚS 122/2012-47 zo dňa 03.10.2012. V súlade s uvedeným nálezom je aj názor žalobcu, že predmetom tohto súdneho konania je len zmluva o spotrebiteľskom úvere a nie iné úkony, ktoré uzavrel so žalovanými navrhovateľ. Rovnako v tejto súvislosti dáva do pozornosti aj názor Najvyššieho súdu Českej republiky v súdnom konaní sp. zn. 25Cdo/643/2000. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu nie je predmetom súdneho konania. Súd prvého stupňa teda spôsobil vadu konania. Žalovaný svojím vlastnoručným podpisom na samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu dobrovoľne si objednal službu „domáci servis“ ako ďalšiu z portfólia služieb poskytovaných žalobcom, na základe čoho bola až následne uzatvorená zmluva o poskytovaní domáceho servisu. Žalobca zdôrazňuje, že žalovaný si túto doplnkovú službu zvlášť a dobrovoľne objednal. Uzavretie zmluvy o poskytovaní domáceho servisu v žiadnom prípade nie je podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru a táto zmluva nie je predmetom tohto súdneho konania. Uvedené potvrdilo aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave č. k. P/0390/01/2012 zo dňa 06.11.2012. Tiež poukazuje na vyjadrenie Krajského súdu v Trenčíne v obdobnej veci v rozhodnutí č. k. 5Co/798/2014-71 zo dňa 13.05.2015 a na vyjadrenie Národnej banky Slovenska. Poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/62/2015-100 zo dňa 16.03.2015. Vzhľadom na uvedené považuje zmluvu o poskytovaní domáceho servisu za samostatný právny úkon, pričom žalobca nevyužil dispozitívnu zásadu občianskeho práva procesného, čiže táto nie je predmetom tohto konania. Rovnako vo vzťahu k vyššie uvedeným rozhodnutiam a názorom súdov a kontrolných úradov nie je možné započítať úhrady na jeden platný právny úkon na druhý platný právny úkon tak, ako to vykonal rozhodnutím súd prvého stupňa. Sám súd prvého stupňa mal preukázanú existenciu zmluvného vzťahu založeného zmluvou o poskytovaní domáceho servisu, čiže ani názor, že súd nemal nepreukázanú existenciu tohto vzťahu, a preto započítal úhrady za služby domáci servis na úhrady úveru, neobstojí. Nesúhlasí preto s vysloveným záverom okresného súdu. Žalobca má za to, že bol porušený princíp právnej istoty, čo je zrejme aj z uznesenia Ústavného súdu SR z 22.11.2011, č. k. IV.ÚS 499/2011-25. Súdne rozhodnutie vykazuje značné znaky svojvôle súdu, čím popiera princíp právnej istoty súdneho rozhodovania. Súd prvého stupňa svojím postupom porušil právo navrhovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Klient mal možnosť nezažiadať o službu domáci servis, čím by mu nebola poskytnutá nadštandardná služba a mal by povinnosť uhrádzať svoje splátky riadne a včas iným spôsobom, teda okrem iných napr. prevodom na bankový účet, vkladom na účet

alebo vkladom do pokladne spoločnosti. Žalobca tiež nemôže súhlasiť s odôvodnením napadnutého rozsudku, kde súd prvého stupňa uvádza, že v zmluve o úvere nie je obsiahnutá zákonom ustanovená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko názor súdu prvého stupňa sa opiera o rozširujúcu harmonizáciu, ktorá je však nad rámec čl. 10 Smernice č. 2008/48/ES, nakoľko Smernica v čl. 10 ods. 2 písm. h) neobsahuje nutnosť či povinnosť uvádzania členenia splátky. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že vnútroštátna právna úprava zakotvená v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neprijateľne rozširuje citovanú smernicu, čím sa dostáva do rozporu s touto smernicou. Súd prvého stupňa nesprávne neeurokonformne vykladal vnútroštátne zákonné ustanovenie a tým nesprávne právnu vec posúdil. Žalobca tiež sa nestotožňuje so zistením súdu, pokiaľ ide o nedostatok náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca kategoricky odmieta tvrdenie, že hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov by mala byť uverejnená v obchodných podmienkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere, nakoľko táto hodnota je jasne a nezameniteľne uvedená v čl. 1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvého stupňa preto svoje konanie zaťažil vadami, ktoré zapríčinili nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žiada, aby súd druhej inštancie napadnuté rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.) a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1 C. s. p. a bez nariadenia pojednávania postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 C. s. p. toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p.

6. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 234 ods. 2 C. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne a vyčerpávajúce, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

7. Ani skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú prijať odvolaciemu súdu iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

8. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu je tvrdenie, že súd preskúmaním platnosti zmluvy o domácom servise porušil dispozičnú zásadu ako základnú zásadu občianskeho súdneho konania, keď uvedenú zmluvu preskúmal nad rámec predmetu konania, ktorý vymedzil žalobca v podanej žalobe a ktorým je súd viazaný.

9. Táto námietka je nedôvodná.

10. Súd prvej inštancie rozhodoval v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Viazanosť súdu podanou žalobou v tom čase upravovalo ust. § 153 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého súd mohol prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhali iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu, alebo ak z právneho predpisu vyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. Osobitnú výnimku z tejto zásady predstavovali v zmysle ust. § 153 ods. 3, 4 tzv. spotrebiteľské spory, kde súd bol povinný z úradnej povinnosti aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. Obdobná úprava je obsiahnutá aj v aktuálne platnom Civilnom sporovom poriadku, v jeho § 298 ods. 1.

11. Posudzovanie otázky platnosti zmluvy o domácom servise však s dispozičnou zásadou nesúvisí. V danom prípade predstavuje otázka platnosti tejto zmluvy prejudiciálnu otázku, ktorá sa v konaní vyskytla a od ktorej závisel výsledok sporu. Pokiaľ otázka platnosti zmluvy o domácom servise súvisela s vyriešením sporu, súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť túto otázku posúdiť, čo mu vyplývalo z v čase jeho rozhodovania platného § 135 O. s. p. V súčasnosti je prejudicialita obdobne upravená v § 194 C. s. p.

12. Okresný súd došiel k vecne správnej závere, že zmluva o domácom servise je tzv. závislou zmluvou vo vzťahu k hlavnému záväzku, k zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 25.02.2013 v Žiline medzi totožnými účastníkmi. V rovnaký deň bola uzatvorená aj zmluva o domácom servise. Zmluva o domácom servise, hoci bola dohodnutá osobitne, bola čo do svojho účelu, vzniku a trvania závislá na platnosti hlavnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bez nej nemala opodstatnenie a predmet plnenia. Okresný súd sa musel vyporiadať s otázkou, zánik akého záväzku spôsobili plnenia, ktoré poskytla žalovaná v prospech žalobcu, preto prejudiciálne musel vyriešiť otázku platnosti závislej spotrebiteľskej zmluvy o domácom servise.

13. Ako okresný súd správne uviedol, akékoľvek stanovisko Národnej banky Slovenska alebo Slovenskej obchodnej inšpekcie je pre súd nezáväzná. Otázka posudzovania platnosti súkromnoprávných zmlúv patrí do právomoci súdov. Rovnako nezáväznými sú pre súd aj rozhodnutia iných krajských súdov. Naopak, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ ide o závislosť zmluvy o domácom servise na zmluve o spotrebiteľskom úvere, kde ako veriteľ vystupuje žalobca, rovnaký záver potvrdili vo svojej rozhodovacej činnosti viaceré senáty odvolacieho súdu. Rovnako tak považovali uzatvorenú zmluvu o domácom servise za nekalú a neprijateľnú obchodnú prax.

14. Okresný súd podrobne a presne pomenoval postupy žalobcu, ktorý tým, že zo štandardnej zmluvy o úvere vyňal určité podmienky, ktoré naformuloval ako samostatnú zmluvu za účelom zvýšenia odplaty vyžadovanej od spotrebiteľa, dopustil sa nekalého konania, rozporného s dobrými mravmi, ktoré vytvára nerovnováhu vo vzťahu k slabšej zmluvnej strane. Nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že ide o poskytovanie nadštandardnej služby. Všetky služby, ktoré na základe tejto zmluvy mali byť poskytnuté spotrebiteľovi, sledujú záujem žalobcu, ktorým je zvýšenie vlastného zisku z poskytnutia úveru. Ide totiž o úkony súvisiace s evidovaním pohľadávky veriteľa a vymáhaním jeho pohľadávky. Plnenia, ktoré žalovaná poskytovala a ktoré žalobca započítal na plnenie zo zmluvy o domácom servise, sú jednoznačne plneniami súvisiacimi s poskytnutým úverom a tieto je z dôvodu absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy, tak ako ju správne skonštatoval okresný súd, potrebné zahrnúť do sumy, ktorú žalovaná zaplatila.

15. Pokiaľ žalobca namieta nesúlady § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. s čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice č. 2008/48/ES, odvolací súd k tejto námietke udáva, že smernica upravuje minimum ochrany spotrebiteľa, ktoré je členský štát povinný zabezpečiť. Nič však členskému štátu nebráni zabezpečiť spotrebiteľovi vyšší štandard ochrany pred neprijateľnými podmienkami. Úpravou, akú zákonodarca obsiahol v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., sa podľa názoru súdu nedostal do rozporu s čl. 22 ods. 1 Smernice č. 2008/48/ES, ako na to poukazuje žalobca.

16. Skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere nie je obsiahnutá zákonom stanovená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, je správne (čo odvolateľ ani nepopiera). Z dôvodu absencie tejto podstatnej náležitosti je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.).

17. Odvolateľ ďalej namieta, že zmluva obsahuje uvedenie RPMN a argument súdu, že RPMN je uvedená v obchodných podmienkach, je nesprávny. Vyriešenie tejto odvolacej námietky už nie je zásadné pre rozhodnutie veci, pretože už absencia predchádzajúcej vyššie uvedenej podstatnej náležitosti zmluvy robí spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa však ani s touto odvolacou námietkou nestotožňuje, keď v základnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená iba priemerná RPMN, pričom skutočná RPMN nie je v zmluve uvedená.

18. Z vyššie uvedených dôvodov považuje odvolací súd odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, vecne správne, preto ho odvolací súd potvrdil.

19. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. Žalovaná bola v konaní úspešná, preto jej vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)